

Sygn. Akt XVII AmE 45/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2020 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: **Sędzia SR (del.) Jolanta Stasińska**

Protokolant: Magdalena Żabińska

po rozpoznaniu w dniu 15 stycznia 2020 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 25 października 2018 roku, Nr (...)

1. oddala odwołanie,
2. zasądza od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SR (del.) Jolanta Stasińska

Sygn. akt XVII AmE 45/19

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 25 października 2018 roku numer (...), na podstawie art. 56 ust. 2 i art. 56 ust. 1 pkt 3a, w związku z art. 11 i art. 11d ust. 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2018 r., poz. 755 ze zm.), w związku z § 5 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 lipca 2007 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu wprowadzania ograniczeń w sprzedaży paliw stałych oraz w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej lub ciepła (Dz. U. z 2007 r., Nr 133, poz. 924), oraz na podstawie art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r., poz. 1257 z późn. zm.) w związku z art. 30 ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne, po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu w dniu 16 maja 2018 r., na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 3a ustawy - Prawo energetyczne, postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. kary pieniężnej za niestosowanie się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej wprowadzonych w dniach 10 - 31 sierpnia 2015 r., orzekł, co następuje:

1. (...) sp. z o.o. w dniach od 10 do 11 sierpnia 2015 r., w odniesieniu do obiektu zlokalizowanego pod adresem ul. (...), (...)-(...) B., punkt poboru: (...)_ (...), naruszyła obowiązek stosowania się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej wynikający z art. 11 i art. 11d ust. 3 ustawy - Prawo energetyczne, co podlega karze pieniężnej określonej w art. 56 ust. 1 pkt 3a tej ustawy,

2. za działanie wymienione w punkcie 1 wymierzam (...) sp. z o. o. karę pieniężną w kwocie 24.761,00 zł.

Od wyżej wymienionej decyzji powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. złożył odwołanie. Zaskarżył decyzję w części, tj. w zakresie punktu 2, wymierzającego powodowi karę pieniężną w kwocie 24.761,00 zł.

Zaskarżonej decyzji zarzucił:

1. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 56 ust. 6 ustawy Prawo energetyczne poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, polegające na uznaniu, że stopień szkodliwości czynu, którego dopuścił się powód był znaczny oraz nie uwzględnił w należyty sposób dotychczasowego zachowania powoda i jego możliwości finansowych,
2. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 56 ust. 6a ustawy Prawo energetyczne poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji gdy spełnione zostały przesłanki do odstąpienia od wymierzenia powodowi kary pieniężnej.

Wskazując na powyższe wniósł o:

1. zmianę decyzji w części, tj. w zakresie punktu 2 i odstąpienie od wymierzenia kary ze względu na znikomy stopień szkodliwości,
2. ewentualnie – w razie uznania przez Sąd braku podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary – zmianę punkt 2 decyzji poprzez obniżenie kary pieniężnej,
3. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów procesu według norm przepisanych.

Zdaniem powoda, pozwany dokonał błędnego ustalenia stopnia szkodliwości czynu, na skutek czego doszło do uchybienia art. 56 ust. 6 a pe. Powód wskazywał w toku postępowania administracyjnego, że wykonał wszystko, co było możliwe w zaistniałej sytuacji, w szczególności natychmiast ograniczył ilość odbiorników energii elektrycznej, w części zakładu wręcz wyłączył możliwość użytkowania urządzeń elektrycznych. Dodatkowo zredukował obciążenie maszyn produkcyjnych do absolutnego minimum. Powód podjął również różnego rodzaju działania wobec klientów związane z opóźnieniami w realizacji zamówień. Według powoda, pozwany nie wyjaśnił również na czym miałyby polegać bezpośredni wpływ na bezpieczeństwo Krajowego Sytemu Elektroenergetycznego ani realne zagrożenie bezpieczeństwa pracy sieci elektroenergetycznej w całym kraju. Powód nie zgodził się również, aby oceniać stopień szkodliwości czynu powoda przy uwzględnieniu okoliczności niedostosowania się znacznej liczby innych odbiorców do wprowadzonych ograniczeń. Powód zauważył również, że Prezes URE powinien uwzględnić m.in. zachowanie powoda w czasie trwania postępowania w przedmiocie nałożenia kary, powód nie utrudniał postępowania, a wręcz przeciwnie składał wyjaśnienia oraz dostarczał dokumentację zgodnie z żądaniem organu. Powód wskazał też, że okres podlegający sankcjonowaniu w niniejszej sprawie wynosił zaledwie 2 dni. W ocenie powoda, stopień szkodliwości czynu powoda jest znikomy. Nie ulega też wątpliwości, że powód zaprzestał naruszania prawa. Należało też wziąć pod uwagę, że powód nie był uprzednio karany na podstawie prawa energetycznego. W przekonaniu powoda okoliczność ta stanowi przesłankę pozytywną i powinna prowadzić do obniżenia wysokości kary pieniężnej. Prezes URE w sposób nieuprawniony w świetle art. 56 ust. 6 pe ograniczył się wyłącznie do stwierdzenia, że w niniejszej sprawie brak jest możliwości oceny z uwagi na to, że pod rządami przepisów nie miało dotychczas miejsca wprowadzenie ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej. Powód zarzucił również Prezesowi URE, że za zamiarkowaniem kary przemawiała zła sytuacja finansowa powoda, z uwagi na straty z lat ubiegłych na koniec 2017 roku, jak również zakończenie tego ze stratą. Powód wskazał również na okoliczność, że koszty działalności operacyjnej w 2017 roku przewyższyły przychody spółki. Tym samym, w ocenie powoda, karę wymierzoną powodowi należy uznać za nadmiernie uciążliwą.

Pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o:

1. oddalenie odwołania,

2. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany podtrzymał stanowisko zawarte w treści decyzji, w szczególności dotyczące analizy wszystkich przesłanek mogących mieć zastosowanie w sprawie, wyjaśniając dlaczego odstąpienie od wymierzenia kary nie było możliwe. Pozwany wskazał też na wyrażone w decyzji stanowisko, że w niniejszej sprawie znaczny stopień szkodliwości czynu wyraża się w bezpośrednim wpływie popełnionego przez powoda czynu na bezpieczeństwo Krajowego Systemu Elektroenergetycznego, a co się z tym wiąże w spowodowaniu realnego zagrożenia bezpieczeństwa pracy sieci elektroenergetycznej w całym kraju. Innymi słowy, 10 sierpnia 2015 roku (jak również 11 i 12 sierpnia) to niewrażliwy czas, w którym suma zbyt wielu niewielkich przekroczeń mogła wywołać tzw. blackout. Na początku jest bowiem największe ryzyko załamania systemu elektroenergetycznego, co wymaga dyscypliny podmiotów zobowiązanych do przestrzegania ograniczeń. W świetle powyższego poziom niedostosowania się powoda do wprowadzonych ograniczeń nie miał, wbrew twierdzeniu powoda, znikomego wpływu na działanie systemu elektroenergetycznego i zagrażał jego bezpieczeństwu. Pozwany wskazał również na uwzględnienie okoliczności przy wymiarze kary, iż powód nie był dotychczas karany, jak również uwzględnił działanie podjęte przez odbiorcę zmierzające do jak najszybszego dostosowania się do ograniczeń. Ponadto, w ocenie pozwanego, wysokość kary pieniężnej nie ma realnego wpływu na kondycję finansową powoda.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Odbiorca: (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. zawarł ze sprzedawcą: posiada zawartą z (...) umowę o świadczenie usług dystrybucji energii elektrycznej nr (...) z dnia 26 lutego 2009 r. Zgodnie z § 10 ust. 7 ww. umowy „w przypadku wprowadzenia ograniczeń w poborze energii elektrycznej Odbiorca zobowiązany jest ograniczyć pobór mocy, zgodnie z „Planem wprowadzania ograniczeń”. (k.33-48v adm.)

(...) S.A. w dniu 10 sierpnia 2015 roku wydały komunikat, iż w związku z obniżeniem dostępnych rezerw zdolności wytwórczych poniżej niezbędnych wielkości, spowodowanych m. in. wyjątkowo wysokimi temperaturami i niskimi stanami wód w zbiornikach wodnych i rzekach, stwierdziły wystąpienie zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej w rozumieniu postanowień art. 3 pkt 16d ustawy - Prawo energetyczne wprowadzając, na podstawie art. 11c ust. 2 pkt 2 tej ustawy, od godz. 10:00 dnia 10 sierpnia 2015 r, ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej. Jednocześnie, w dniu 10 sierpnia 2015 r. (...) S.A., działając na podstawie art. 11c ust. 3 ustawy - Prawo energetyczne, powiadomiły Ministra Gospodarki (obecnie: Minister (...)) i Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki (dalej: „Prezes URE”) o wystąpieniu zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej, podjętych działaniach i środkach w celu usunięcia tego zagrożenia i zapobieżenia jego negatywnym skutkom oraz zgłosiły Ministrowi Gospodarki konieczność wprowadzenia ograniczeń na podstawie art. 11 ust. 7 ustawy - Prawo energetyczne, tj. w trybie wydania przez Radę Ministrów rozporządzenia o wprowadzeniu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej do dnia 31 sierpnia 2015 r. Rada Ministrów w dniu 11 sierpnia 2015 r. wydała Rozporządzenie w sprawie wprowadzenia ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej, które zostało opublikowane w Dzienniku Ustaw pod poz. 1136 i wprowadziło te ograniczenia w okresie od dnia 11 sierpnia 2015 r. od godz. 24:00 do dnia 31 sierpnia 2015 r. do godz. 24:00. (okoliczności bezsporne)

Na wezwanie Prezesa URE, (...) S.A. (dalej: (...)), do której sieci (...) sp z o.o. (dalej: „Odbiorca”) jest przyłączona, przedstawiła zbiorcze dane wskazujące na stopień niedostosowania się odbiorców ujętych w Planie wprowadzania ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej obowiązującym w dniach od 10 do 31 sierpnia 2015 r. do wprowadzonych ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej. Na podstawie powyższych danych zostały wygenerowane informacje wskazujące na stopień niedostosowania się Odbiorcy do wprowadzonych w dniach 10 - 31 sierpnia 2015 r. ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej w odniesieniu do dwóch punktów poboru energii elektrycznej zlokalizowanych pod adresem ul. (...), (...)-(...) B.:

a) (...)_ (...),

b) (...)_ (...).

Z informacji przedstawionych Prezesowi URE przez (...) wskazujących na stopień niedostosowania się Odbiorcy do wprowadzonych w dniach 10 - 31 sierpnia 2015 r. ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej wynika, że Odbiorca w dniach od 10 do 11 sierpnia 2015 r. przekroczył obowiązujące go - zgodnie z Planem wprowadzania ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej - wartości poboru mocy w poszczególnych stopniach zasilania w następujący sposób:

1. 10 sierpnia 2015 r. łącznie 6,1875000 (MW w godzinie);
2. 11 sierpnia 2015 r. łącznie 2,0662500 (MW w godzinie);

Łącznie dla wyżej wymienionego okresu Odbiorca przekroczył 8,2537500 MW w godzinie. (k 4-5 akt adm.)

Pismem z dnia 16 maja 2018 r. Prezes URE zawiadomił Odbiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej wzywając go jednocześnie do zajęcia stanowiska w sprawie, tj. w szczególności do złożenia wyjaśnień dotyczących powodów niedostosowania się przez Odbiorcę do wprowadzonych ograniczeń, a także nadesłania kopii wszelkich dokumentów mogących stanowić dowód w sprawie. W szczególności Odbiorca został wezwany do ustosunkowania się do przekazanych mu informacji otrzymanych przez Prezesa URE od (...) wskazujących na stopień niedostosowania się Odbiorcy do wprowadzonych w dniach 10 - 31 sierpnia 2015 r. ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej. (k. 1-3 akt adm.)

Pismem z dnia 4 czerwca 2018 r. Odbiorca przedstawił Prezesowi URE swoje stanowisko w sprawie, akcentując, że do przekroczeń doszło w sposób niezawiniony („obowiązek ograniczania zużycia energii elektrycznej - który zaistniał później niż przyjęte na spółkę zobowiązania produkcyjne”) oraz przytaczając szereg działań podjętych celem zmniejszenia poboru energii elektrycznej w zakładzie (m.in. redukcja ilości pracujących maszyn). Odbiorca zwrócił uwagę na wiążące go w okresie wprowadzanych ograniczeń zobowiązania produkcyjne. Odbiorca poinformował, że już po okresie ograniczeń podniósł wartość mocy bezpiecznej w przedmiotowym punkcie poboru, adekwatnie do minimalnych potrzeb spółki. (k. 8-9 akt adm.)

Prezes URE wzywał Odbiorcę oraz (...) do nadesłania dodatkowych informacji i dokumentów zmierzających do wyjaśnienia sprawy a w szczególności do weryfikacji przedstawionych Prezesowi URE przez (...) danych dotyczących stopnia niedostosowania się Odbiorcy do wprowadzonych ograniczeń. (k. 27, 28, 29-64, 66, 67 akt adm.)

Pismem z dnia 5 października 2018 r. zawiadomiono Odbiorcę o zakończeniu postępowania dowodowego w niniejszej sprawie i poinformowano o możliwości zapoznania się z zebrany materiał dowodowy w terminie 10 dni od dnia doręczenia tego pisma z jednoczesnym pouczeniem, że niezapoznanie się w powyższym terminie z aktami sprawy zostanie uznane za rezygnację z możliwości wypowiedzenia się w sprawie zgromadzonego materiału dowodowego. Pismo to zostało skutecznie doręczone w dniu 8 października 2018 r. W wyznaczonym terminie, tj. do dnia 18 października 2018 r. Odbiorca nie zapoznał się ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym i tym samym nie wniósł doń żadnych uwag. (k. 73, 74 akt adm.)

Odbiorca w 2017 roku osiągnął przychód (...) zł. (k. 69-71 akt adm.)

W dniu 25 października 2018 roku Prezes URE wydał decyzję Nr (...) (k. 75-80 akt adm.)

Powyzszy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie nie jest zasadne i dlatego nie zasługuje na uwzględnienie.

Powód nie kwestionował wartości przekroczeń poboru energii przez powoda w dniach 10-11 sierpnia 2015 roku, i przekroczenia przez powoda dopuszczalnego wówczas poboru mocy w łącznej wysokości 8,2537500 MW w godzinie.

W dalszej kolejności wskazać należy, że powód nie należy do kręgu podmiotów, które w myśl §6 ust. 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 lipca 2007 roku w sprawie szczegółowych zasad i trybu wprowadzania ograniczeń w sprzedaży paliw stałych oraz w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej lub ciepła, podlegają ochronie przed wprowadzanymi ograniczeniami. Zgodnie natomiast z treścią z §8 ust. 1 i 2 wskazanego Rozporządzenia operatorzy opracowują plany wprowadzania ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej, z uwzględnieniem zasad określonych w art. 11 ust. 3 ustawy - Prawo energetyczne. Z treści umowy nr (...) z dnia 26 lutego 2009 r. wynika, że wartości ograniczeń w poszczególnych stopniach zasilania oparte zostały o treść przedmiotowej umowy, w tym w zakresie mocy umownej i mocy bezpiecznej, tj. odpowiednio 3,400 MW i 0,500 MW. Zatem, wskazane w informacji (k 4-5 akt adm.) wartości stanowiły pochodną wartości zawartych w umowie (bezsporne), której treść została ustalona przez obie strony, w tym przez powoda. Z tego względu powyższe wartości były dla powoda wiążące. Wskazać tu należy, że powód, który znał proces technologiczny swego zakładu, niedostatecznie współpracował na etapie zawierania umowy, nie zgłaszając uwag do ustalanych wartości w treści umowy, ani też później nie zgłaszał zmian w zapisach umowy dotyczących wprowadzania ograniczeń, których skutkiem byłyby inne wartości ograniczeń w planie ograniczeń obowiązującym w czasie 10-31 sierpnia 2015 roku. Pomimo zatem tego, że z treścią § 3ust. 5 pkt 1 Rozporządzenia, ograniczenia w sprzedaży paliw stałych oraz w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej lub dostarczaniu ciepła nie mogą powodować zagrożenia bezpieczeństwa osób oraz uszkodzenia lub zniszczenia obiektów technologicznych, powód nie wnioskował o przyjęcie innych wartości w treści umowy, ani też jej zmiany w przedmiotowym okresie. Nie przewidział też wcześniej odpowiedniej procedury, której zastosowanie umożliwiłoby powodowi odpowiednie ograniczenie poboru energii w odpowiednim czasie, tj. w dniach 10, 11 sierpnia 2015 roku, bez przekraczania przewidzianych dla powoda wartości ograniczeń w poszczególnych stopniach zasilania. O potrzebie zaś ustalenia innych wartości ograniczeń, świadczy wskazana przez powoda w piśmie z dnia 4 czerwca 2018 roku okoliczność (k. 8-9akt adm.), że już po okresie ograniczeń podniósł wartość mocy bezpiecznej w przedmiotowym punkcie poboru, adekwatnie do minimalnych potrzeb spółki. Powód wskazał wprost, że „Poprzednia umowa i przydział mocy nie uwzględniała powyższej specyfiki”. Powyższe ma natomiast istotne znaczenie, gdyż wartość dokonanych przez powoda przekroczeń w dniach 10 i 11 sierpnia 2015 roku o łącznej wartości 8,2537500 MW w godzinie miała bezpośredni wpływ na ustalenie poziomu stopnia szkodliwości czynu, jak również dokonanego wymiaru kary.

Zgodnie z treścią art. 56 ust. 3a ustawy – Prawo energetyczne karze pieniężnej podlega ten, kto nie stosuje się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii, wprowadzonych na podstawie art. 11, art. 11c ust. 3 lub art. 11d ust. 3. Jak już wyżej wskazano powód nie dostosował się do wprowadzonych ograniczeń w poborze energii w dniu 10, 11 sierpnia 2015 roku przez OSP. Powyższe oznacza, że zaistniała przesłanka do nałożenia na powoda przez prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kary pieniężnej. Wymierzenie na tej podstawie kary pieniężnej ma charakter obligatoryjny. W związku z tym, uzasadnione było nałożenie na powoda kary według treści art. 56 ust. 3 ustawy – Prawo energetyczne. Zgodnie z jego treścią (w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania zaskarżonej decyzji) wysokość kary pieniężnej nałożonej na powoda nie przekroczyła 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym (...).

Zgodnie z treścią art. 56 ust. 6a ustawy – Prawo energetyczne Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek.

W niniejszej sprawie, przy ocenie stopnia szkodliwości czynu Sąd miał na uwadze zakres przekroczenia w dniu 10, 11 sierpnia 2015 roku w obiekcie powoda łącznie o wartości, 8,2537500 MW w godzinie. Powyższe wynika z faktu, iż powód nie stosując się do wprowadzonych ograniczeń, dokonując przekroczenia w powyższym zakresie, w sposób bezpośredni oddziaływał negatywnie na bezpieczeństwo energetyczne. Skutkiem takiego działania może być bowiem wystąpienie rzeczywistego zagrożenia w pracy całego systemu. Powyższa okoliczność świadczy o stopniu szkodliwości czynu powoda wyższym niż znikomy. Z tego względu przyjęcie, że szkodliwość czynu powoda była

większa niż znikoma, uniemożliwiało odstąpienie od nałożenia na powoda kary na podstawie powołanego wyżej art. 56 ust. 3a ustawy – Prawo energetyczne, nie zapominając przy tym, że skorzystanie przez Prezesa URE z tej instytucji jest fakultatywne. Z treści złożonego przez powoda dokumentu wskazującego rozliczenie przychodów w 2017 roku (jako poprzedzającym rok w którym wydano zaskarżoną decyzję) wynika, iż powód w 2017 roku osiągnął przychód w wysokości (...) zł (k. 69-71 akt adm.). Mając powyższe na względzie oraz treść art. 56 ust.3 cytowanej wyżej ustawy przyjąć należało, iż nałożona na powoda kara w wysokości 24.761,00 zł jest znacznie niższa od limitu określonego treścią art. 56 ust.3 ustawy – Prawo energetyczne. Ponadto zauważenia wymaga okoliczność, iż wysokość kary jest adekwatna do wysokości dokonanego przez powoda przekroczenia. Wysokość kary pieniężnej stanowi bowiem iloczyn 3.000,00 zł i łącznego przekroczenia mocy odpowiadającej MW w poszczególnych godzinach doby, po zaokrągleniu w dół pełnych złotych ($8,25375 \times 3.000,00$ zł) zwłaszcza, iż wartość mnożnika wynika z tego, iż pozwany wziął pod uwagę poziom najwyższej możliwej ceny rozliczeniowej za 1 MW energii elektrycznej na rynku bilansującym, tj. 1.500,00 zł (odnotowanej 7 stycznia 2016 roku), której należałoby się spodziewać przy ograniczonej podaży elektrycznej w okresie 10-31 sierpnia 2015 roku, którą dla celów represyjnych kary, podwoił z tytułu sankcji. Ponadto wskazać należy, iż kara administracyjna nie stanowi odpłaty za popełniony czyn, lecz ma charakter środka przymusu służącego zapewnieniu realizacji wykonawczo – zarządzających zadań administracji agregowanych przez pojęcie interesu publicznego (wyrok TK z dnia 31 marca 2008r., SK 75/06, OTK-A 2008, Nr 2, poz. 30). Ponadto, wbrew twierdzeniom powoda, z decyzji nie wynika, aby pozwany stwierdził wcześniejsze jakiegokolwiek naruszenie z zakresu prawa energetycznego. Pozwany wskazał bowiem w treści w treści decyzji, że: „Brak jest natomiast możliwości oceny dotychczasowego zachowania Odbiorcy w aspekcie wcześniejszego wykonywania przez niego obowiązków wynikających z ustawy – Prawo energetyczne związanych z wprowadzeniem ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej, z uwagi na to, że sytuacja taka nie miała dotychczas miejsca pod rządami tych przepisów”. Ponadto wskazał dalej, że uwzględnił podjęte przez odbiorcę działania zmierzające do jak najszybszego dostosowania się do wprowadzonych ograniczeń, albowiem wskazał w decyzji że odbiorca zastosował się do ograniczeń w części czasu ich trwania, zawężając podstawę do wymierzenia kary wyłącznie do godzin, kiedy nastąpiło niedostosowanie się odbiorcy do ograniczeń i tylko w takim stopniu, w jakim niedostosowanie miało miejsce. Pozwany uwzględnił przy tym jednak również fakt niedostatecznej staranności powoda przy opracowywaniu wartości ograniczeń przed ich faktycznym wprowadzeniem w dniach 10-31 sierpnia 2015 roku. Wskazać zatem należy, iż kara w nałożonej wysokości, relatywnie niska i zarazem adekwatna do zakresu stwierdzonego naruszenia i jego przyczyny, która tkwiła w zaniedbaniu powoda w postaci braku odpowiedniego współdziałania na etapie opracowania planu ograniczeń i ewentualnego braku odpowiedniej procedury, które uniemożliwiłyby zaistnienie przekroczeń poboru energii, wobec ustalonych ograniczeń. Będzie również odpowiednio odczuwalna, na tyle dolegliwa, aby spełniła swoje funkcje. Należało zatem przyjąć, iż kara w wysokości 24.761,00 zł będzie na tyle odczuwalna dla powoda, aby spełniła swoje funkcje represyjną i zapobiegawczą sprawiając, że powód, jako podmiot ukarany będzie stosował się do obowiązującego porządku prawnego, a także wychowawczą oddziałując zniechęcająco na innych przedsiębiorców do podejmowania działań niezgodnych z prawem. Tym samym nieuzasadniony był wniosek powoda o zmniejszenie nałożonej kary. Powód w toku niniejszego postępowania nie wykazał, aby nałożona kara wpływała na stan jego sytuacji finansowej. Nie zasługiwał na uwzględnienie argumentu strony powodowej, co do zasadności zmiany decyzji, wobec prowadzenia działalności gospodarczej ze stratą za 2017 roku, o czym w ocenie powoda świadczy, że rok obrotowy został zamknięty ze stratą w wysokości 2.796.570,72 zł. Zaznaczyć tu przede wszystkim należy, iż ustawodawca nie uzależnił wysokości kary od dochodu przedsiębiorcy w roku poprzedzającym wydania decyzji, lecz od przychodu, a zatem niezależnie od tego, czy przedsiębiorca prowadzi działalność ze stratą. W ocenie Sądu kara pozostaje we właściwej proporcji do przychodu adresata decyzji uzyskanego w roku poprzedzającym wydanie decyzji. Wysokość wskazanej straty odnotowanej przez przedsiębiorcę nie przemawiała za obniżeniem kary ustalonej przez Prezesa URE na poziomie 24.761,00 zł, zważywszy na fakt, że powód osiągnął w 2017 roku przychód w wysokości (...)zł. Niezasadnie argumentował również powód, że wysokość kosztów działalności operacyjnej spółki, w tym kosztów stałych, takich jak wynagrodzenie pracowników, czy zobowiązania finansowe z tytułu kredytów i pożyczek, w stosunku do wysokości przychodów spółki za 2017 rok uzasadnia przyjęcie, że kara finansowa jest nadmiernie uciążliwa i powinna skutkować zmniejszeniem kary. Wysokość kosztów stałych, w szczególności pożyczek i kredytów stanowi wynik podejmowanych przez powoda decyzji jako przedsiębiorcy, a zatem po stronie przedsiębiorcy pozostaje również

wszelkie ryzyko związane z ponoszeniem wskazanych kosztów. Zasadnie zatem ocenił pozwany, że wskazana wysokość nałożonej na powoda kary pieniężnej nie ma realnego wpływu na kondycję finansową spółki.

Mając powyższe na względzie, Sąd na podstawie art. 479⁵³§1 k.p.c. oddalił odwołanie.

O kosztach procesu, Sąd orzekł stosownie do wyników postępowania na podstawie art. 98 k.p.c. oraz Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018r. poz. 265). Na koszty postępowania po stronie pozwanego złożył się koszt zastępstwa procesowego w wysokości 720,00 zł.

Sędzia SR (del.) Jolanta Stasińska